

Príbeh
menom

Filip

Katarína Machová

koruna

Príbeh
menom
Filip

Katarína Machová

Copyright © Katarína Machová 2014
Design © KORUNA design
Cover photo © wrangler, Fotky&foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Koruna 2014

ISBN: 978-80-89681-35-8

Príbeh
menom
Filip

Katarína Machová

*Čas, kedy polobohovia strácajú nad nami moc.
To je vtedy, keď ich definitívne opustíme.*

1.

V deň, keď som skoncovala s mojím polobohom, som sa rútila po ceste, ktorá nebola práve rovná. Telefón som mala na uchu a počúvala slová, ktoré by ste si za klobúk nedali. Popri tom všetkom, čo som bola schopná robiť naraz, mi mozog vyprodukoval slová priateľa, ktorý ma asi jediný chcel naozaj zachrániť z môjho pekla. Raz podvečer som sa s ním rozprávala o jeho práci, o mojej práci, ktorá bola beztak len zámenkou, aby som prešla na tému ja, a teraz som si spomenula na to, čo mi vtedy povedal.

„No o robote si mi už toho povedala dosť, ale preto si za mnou neprišla. Tak o čo ide?“ prečítal ma hneď na začiatku.

Keď som sa začala vykrúcať, lebo som si nebola istá, či robím dobre, povedal: „No daj, veď by si neprišla za mnou len tak. Nie si z tých, ktoré zabíjajú čas kávičkami,“ usmial sa. A mal pravdu. Veď ma už poznal.

A tak som spustila. Môj príbeh taký, aký v skutočnosti bol. Taký s úsmevom a potom aj s tými slzami na konci, no veď viete... Ale povedala som mu všetko.

Aj to, čo ešte nikdy nikomu. Lebo nebolo komu. Teda áno, bola tu predsa Nad'a, to hej, ale tá ma už počúvať prestala. Lebo ak som aj začala vraviť o mojom polobhovi, tak len zdvihla ruku a prudko ňou pokývala. To bolo znamenie, že ma nepočúva. Tak som mlčala. A práve preto, že som už mlčala dosť dlho, som sedela tu. Lebo som vedela, že on ma počúvať bude. Niektí už musel.

Dano bol po celý čas ticho – neprerušoval ma, vnímal, ako sa mi začína chvieť hlas, keď hovorím pravdu nahlas. Počúval ma pozorne a počúval ma aj vtedy, keď čašníčka prišla po tretí raz, či si ešte niečo nedáme, a on na ňu tak zrúkol, že sa viac neodvážila prísť... Počúval a nabádal ma, len aby som neprestala hovoriť.

A tak som hovorila... Občas sa mi slová zasekli v hrdle, veď to poznáte, keď si niečo len vravíte v duchu a potom to povieť nahlas, že je to také iné, také *počuté* vám to všetko príde zrazu strašne absurdné. Absurdné, lebo nemôžete uveriť, že sa to stalo práve vám.

Keď som skončila, zostal ďalej sedieť, v tom tichu, v malom kresle, do ktorého sa ledva zmestil, v kaviarni s nervóznou čašníčkou, ktorá v ten deň nemala s nami dobrý kšeft.

A ja som mlčala tiež, len som občas smrkla do vreckovky. Cítila som sa ako taká školáčka – alebo ako pred veľkou porotou, keď po výkone, ktorý ste práve podali, čakáte, či vás posunú do ďalšieho kola...

Čakala som, čo povie, lebo na jeho názore mi záležalo. To však nebolo u mňa nič nové, veď mne vždy viac záležalo na názoroch iných, než na tých svojich. Ale on ma poznal a ja som mu verila. Napriek všetkému, čo sa mi prihodilo, som ešte stále verila, hoci toho, čomu sa ešte dalo veriť, zostalo v mojom živote žalosťne málo.

Čakala som, čo povie. Alebo, že ma vysmeje. Ale on mlčal.

Potom sa konečne pohol smerom ku mne, tak sa naklonil a zvláštne na mňa pozrel. Už sa ani neusmieval a to sa on usmieval stále. Niečo v jeho očiach ma vyľakalo, lebo ich mal zrazu také vážne, a keď prehovoril do ticha, ktoré

sme si v kaviarni sami vytvorili, mala som pocit, že ten svet okolo akoby ani nebol.

„Myslím, že máš vážny problém, Simona.“

Na túto vetu som si spomenula na tej ceste, práve v momente, keď mi Filipov zúrivy hlas znovu presakoval do mozgu.

Na tej ceste som konečne dávala Danovi za pravdu.

Avšak obe ruky, hlava, telo – a vôbec, komplet celá som bola taká zaneprázdnená, rozhodená, narušená, teda celkom mimo, že kým som si to stihla naplno uvedomiť, bolo už neskoro.

Auto začalo lietať po ceste a úplne kašlalo na to, čo si v tej chvíli hovorím.

V ten večer som počúvala to, na čo som si už po čase zvykla. Lebo človek si vraj zvykne na všetko. Keby mi niekto pred troma rokmi povedal, že toto budem počúvať a už iba zriedka budem popri tom plakať, že mi kútiky úst tak zvláštne zatvrdnú v akejsi trpitel'skej grimase, ktorá sa stala mojou súčasťou, smiala by som sa mu. Ja som predsa veselé dievča. Ale to viete, človek vraj robí stále rovnaké chyby, situácie sa opakujú a my ich riešime približne rovnako, hoci si vravíme, že už nikdy viac, aj keby tanky padali a blablabla.. blablabla... Tí, ktorí sa z vlastných chýb poučia, a sláva im, to robia inak. Ale my, ktorí sme nepoučiteľní, končíme takto.

Ale ten Boh, ten naozajstný, ktorému som sa bránila, a vysmievala sa všetkým, ktorí v neho tak slepo verili, ma občas zvrchu zahliadol. Ako vystrájam. Asi ma mal trochu aj rád, lebo na to, čo robím, sa vydržal pozeráť dosť dlho. Ale ja som to v tento upršaný deň fakt prepískla.

Práve vtedy, keď mi Filip znovu a znovu nadával do kurierv a klamárok, práve vtedy, keď stierače na skle môjho auta nestíhali stierať dážď, vtedy, keď zákruta bola príliš prudká a moje ruky a myseľ také zaneprázdnené, nielenže zdvihol prst, aby mi pohrozil... Lebo to by mi už nestačilo. On tým prstom prudko zakýval, zvrátil tvár, ak dáku Boh má, a bolo po všetkom. Moja ruka prestala telefonovať, Filipove slová prestali strieľať do môjho srdca, po tvári mi prestali tiecť slzy, druhá ruka prestala dávať hlasnejšie a hlasnejšie rádio, ktoré malo za úlohu prebiť zmätok v mojej hlave. Kuly v polovici piesne zmĺkol a moje auto začalo lietať po ceste. Jediné, čo si pamätám, bol vreskot, ktorý šiel z mojich pľúc. Potom som stratila hlas a hneď na to aj vedomie.

Tam, v poli, v aute, obrátená hlavou dole, som dostala len to, čo som si pýtala. A Boh nado mnou len hnevливо stisol pery. Kútiky úst mu tak zvláštne zatvrdli a klesli dole, do akejsi čudnej, nečitateľnej grimasy.

Možno by som mala začať od začiatku. Musím písať pomaly, lebo pohyb ruky mám obmedzený, stále mi v nej trčí ihla a stále mi dávajú nejakú tekutinu, ktorá by ma vraj mala vrátiť do života. Myslím na slová priateľa, ktorý túto katastrofu predvídal, lebo mi sem bez slova priniesol notebok a povedal, že tu budem asi dlho, tak aby som sa nenudila.

Strčil mi ho pod nos. „Bez internetu, samozrejme,“ povedal.

„Bez internetu?! Si robíš srandu?“ odula som spodnú peru. Celkovo som sa niekedy správala ako malé decko. Ale okolie to vedelo skôr, než som na to prišla ja.

„Tak si kresli, Simona, nemusíš *gúgliť*, ani *fejsbúkovať*. Kresli si,“ prisne na mňa pozrel štýlom otec – dcérka. Super.

Naozaj sa však našťval až vedy, keď som sa ho v slzách snažila uprosiť, aby mi zohnal telefón. Povedal mi, že dá radšej všetkých mobilných operátorov pozatvárať, než by ma pustil k nejakému telefónu. Keď som mu pozrela do tváre, vedela som, že nemám šancu.

Mal na to svoj dôvod, lebo som sa po čase začala celá tak čudne triasť. A keď som sa začala triasť, zapípalo nejaké červené svetlo, zasvietila kontrolka a v momente bola pri mne sestrička.

Tá sa teda tvárila fakt nemilosrdne, vôbec ma neľutovala, nikto ma tu neľutoval, je to terapia a ja som pacient. A oni mi pomáhajú.

Keď chcem vstať a chcem, aby mi dali telefón, lebo ja si MUSÍM zavolať, prídu, niečo mi vravia, ale ja ich nevnímam, stále som presvedčená, že mi chcú zle a že len ja viem, čo je pre mňa dobré. Vrieskam, plačem, dupem nohami ako malé decko, oni si vymenia pohľady a potom mi niečo pichnú.

Hneď ako mi dali do ruky prepúšťaciu správu z nemocnice – po ošetreniach všetkých mojich zlomenín, prasknutých kostičiek, odrenín a opuchov, po tom, čo ma vyštikali zo šrotu, v ktorom som uviazla –, prvé, čo som po prebratí hľadala, bol mobil. Aby som si mohla zavolať. Svojmu polobohovi. Presne ako vtedy po tej nehode. Rukou som ako v mrákotách šmátrala okolo seba a hľadala ten ľahký lesklý prístroj.

Môj prístroj, ktorý ma mal spojiť s ním. To, že som sa nemohla hýbať, že som mala nohy ako z olova, hlavu ťažkú a telo ma bolelo, mi prekážkou nebolo. Vôbec mi nedochádzalo, že som práve havarovala. HA-VA-RO-VA-LA, že som sa mohla zabiť a že som sa možno práve v tejto chvíli znovu narodila.

Nevadilo mi, že som alebo možno budem ochrnutá, slepá a ja neviem, čo všetko ešte. Plazila som sa ako idiot po lakt'och a hľadala svoj mobil. A dôvod, prečo som bola na tom takto, mi tiež akosi unikol. Lebo ja som na zlé zabúdala rýchlo. Lebo zlé sa stalo súčasťou môjho života, bolo to niečo, čo som predsa robila stále. Zlé veci. Ústa som nemohla ešte ani poriadne otvoriť – vôbec nechápem, ako som si mohla myslieť, že dokážem volať. Stratila som vládu sama nad sebou. Dobré to tá Evita napísala, že aký idiot sa môže stať z človeka, keď prestane byť sám sebou.

A teraz som bola tu, v tejto ďalšej nemocnici, lebo oni na to prišli, že niečo je zle, že ja som na tom zle, hoci ja som si myslela, že som *dobré*.

A mali v pláne mi pomôcť aj proti mojej vôli. Aby ma už nikdy viac neovládal žiadny boh. Minimálne ten falošný. Ten môj.

Tak som bola tu, po tom, čo ma vrieskajúcu naložili do sanitky a nasilu odviezli niekam preč. Ja som samozrejme, NECHCELA ísť do žiadnej nemocnice, ja som chcela svoj telefón, aby som ďalej mohla vysvetľovať svojmu polobohovi, prečo idem na TÚ dovolenku... Chcela som ďalej počúvať jeho nadávky, aby som mu znovu mohla všetko odpustiť. A potom on mne a tak dookola, dookola do mŕtva, do dna. Tak ako stokrát pred tým.

Chcela som udržať ten chorý vzťah aj za cenu vlastného života. Myslím, že už vtedy som bola šialená. Ten hore sa už na to asi nemohol viac pozerat'. A tak mi pomohol. Takto.

„Slečna, načo vám je stále ten telefón?“ postavila sa nado mňa doktorka, vysoká, štíhla, asi nejaká mulatka, lebo také čierne vlasy a takú ebenovú pleť u nás tak ľahko nevidíte. Sebavedome si strčila ruky do vreciek na bielom plášti a kývala sa raz dopredu, potom dozadu... Ako kyvadlo. Trochu ma to rozčuľovalo, ten pohyb, akoby mnou pohrdala, ale potom zrazu prestala, ruky vytiahla z vreciek a založila si ich na plných prsiach. Hm, aj prsia mala pekné, asi svoje, zhodnotila som. Sa má...

„Chcem zavolať svojmu priateľovi,“ nástojila som na svojom.

„Ktorému?“

„Filipovi. Filipovi Kováčovi. Určite netuší, že som tu, určite ma hľadal, musím mu dať vedieť, kde som...“ vysvetľovala som, trochu bľabotajúc, lebo ústa som mala také čudné, akoby som v nich mala nejakú hlinu alebo čo. Slová som formovala len ťažko.

„Práve preto, že ste telefonovali počas jazdy, ste sa ocitli v nemocnici. Môžete byť rada, že ste vyviazli, ako ste vyviazli. To bol on, s kým ste volali?“

„Čo vás je do ...“

„S kým ste volali, Simona? S Filipom?“

„Áno, s ním,“ pritakala som. „Dobre, veď ja viem, že počas jazdy sa nemá volať, ale...“

„Robili ste to často?“

„Čo?“

„Či ste často telefonovali za volantom,“ pýtala sa pokoj-

ne. Ale ja som pokojná nebola, ja som mala pred sebou ešte dlhú cestu, ktorá ma mala dostať do stavu *pokojná*.

Keby len volala, pomyslela som si, ja som aj písala esemesky a aká majsterka som bola, pcha, čo ona vie, čo potrebuje láska.

„Všetci telefonujú za volantom, čo je na tom?“

„Je možné, že telefonujú, ale málokto telefonujú toľko, koľko vy.“

„Prosím?“

„Vy ste pretelefonovali tristo päťdesiat hodín za mesiac, ja som si to zistila.“

„O čo vám ide?“

„Boli ste rozrušená, keď ste telefonovali?“

„Tak... bola som, trochu, ale to je normálka, človek nie je vždy v pohode, nie?“

„Rozrušil vás ten Filip?“

„Musím odpovedať?“

„Nemusíte,“ usmiala sa. „Nechcete?“

„Nie,“ zaťato som mlčala.

„Simona, máte dvadsať rokov, tak predpokladám, že sa budeme môcť rozprávať ako dve dospelé... ženy,“ dodala, akoby rozmýšľala nad tým, či mňa už môže pokladať za ženu. Za idiota možno, ale za dospelú ženu? Ťažko. To by som asi neležala tu. Napriek tomu, čo si o mne na sto percent myslela, sa usmiala. Asi ich to v škole učili. Usmievať sa aj vtedy, keď sú niektorí ľudia na hrane.

Do kelu, ešte aj zuby mala pekné...

„Áno, rozrušil ma Filip,“ priznala som nakoniec.

Sadla si, asi si myslela, že sme už kamošky. To určite...

„Hádali ste sa.“

„Áno,“ spomenula som si na ten deň.

„Poviete mi, prečo?“

„Povedala som mu, že idem na dovolenku. S rodičmi. Musela som, chápete, to nejde – stále na všetko hovoriť nie,“ zvyšovala som hlas a ona vytiahla blok a začala si niečo zapisovať. Znovu mi začalo búšiť srdce a znovu som pocítila prichádzať známú nervozitu.

„Pokoje, Simona, pokojne,“ znovu sa usmiala. „Preto ste sa pohádali? Vadilo mu, že idete na dovolenku bez neho?“

„Hej.“

„A prečo ste teda nešli na dovolenku spolu?“

Vzdychla som si a hodila sa na podušku. Oči som uprela na neurčitú scenériu za oknom. Čo mi to tu chcú nahovoriť? Že on je pacient, nie ja? Skúmajú, kto z nás dvoch je viac chorý?

„No, lebo.“

„Nerozumiem.“

„No, lebo je ženatý, preto.“ Nepozrela som sa na ňu. Čo by som asi tak videla? Tvár plnú hnusu a odporu? Kto by to chcel vidieť... Napriek tomu som však bola zvedavá na jej reakciu a mrkla som na jej počernú tvár. Netvárila sa nijako, len pokyvovala hlavou a niečo si zapisovala. Ktovie, možno má aj ona ženatého, tak jej je to jedno, napadlo mi. Svet je predsa skazený skrz-naskrz, to mi vravieval Filip, že to všetci tak robia... Všetci. Do jedného. Tak vravel.

„Prečo ma vlastne vypočúvate?“ prudko som sa posadila na posteli a načiahla hlavu za jej zápiskami.

„Lebo niekomu na vás veľmi záleží. Nerobte, prosím, prudké pohyby, môžete si ublížiť,“ zareagovala na moje hádzanie sa na podušku a odtiahla zošit.

„Filip tu bol? Vie o mne? Už ste mu volali? Ja som vedela, že príde, že zavolá...“ šťastne som sa usmiala.

Ale ona nie.

„Nie, Filip vás nehl'adal,“ celkom pokojne ma dala do reálu.

Čo sa dá na takéto niečo povedať? Dotkne sa vás to, že človek, kvôli ktorému sa vybúrate v aute, vás nepríde ani raz pozrieť. Ale ja som bola majsterka na odôvodňovaní si vecí po svojom. Určite len nemohol. Určite mu zas robila problémy tá jeho harpya alebo tie rozmazané decká.

„Nevolal?“ opýtala som sa pre istotu.

„Nie,“ pokrútila hlavou.

Žeby teraz nastal koniec? Napadla mi myšlienka, ktorá mi hlavou preblesla už toľkokrát, a toto poznanie urobilo moju tvár kamennou. Nezaplo mi, že koniec nespôsobí nič zvonka, že konce nadídu až vtedy, keď nastanú v nás.

„Oddýchnite si, prídem znovu zajtra.“ Doktorka sa postavila a poopravila si plášť.

„Prečo mi nedáte môj mobil?“ otočila som sa k nej.

„Preto, aby sme vám pomohli.“

„Ccc!“ toto mi vysloviť išlo. Syčala som ako had, len aby som jej dala najavo, čo si o celom tomto ich blbom oddelení myslím. Psychiatria, pcha!

„Odpočinite si,“ usmiala sa.

„A kto, kto je teda ten človek, o ktorom ste vraveli? No ten, ktorý ma sem poslal, a že ktorému na mne akože záleží...“ Veľmi ťažko sa mi vyslovovali tie slová, že záleží... Komu už na mne záleží...

„Chcel ostať v anonymite,“ otočila sa vo dverách. „Viete, my sme súkromné sanatórium a toto tu nie je lacné, tak si dovoľím tvrdiť, že asi ozaj záleží. Prídem zas. Dovidenia.“

V anonymite, usmiala som sa. Určite Filip, len mi to nechcú povedať. Má veľa peňazí a záleží mu na mne, len si ešte dáva načas... Neskončilo sa to, ešte so mnou je. A ja si počkám, lebo on za mnou príde. Určite sa len hnevá, ale prejde ho to, vždy ho to prešlo, pomyslela som si. S touto myšlienkou, ktorá ma upokojovala ako droga, som sa zahniezdila na posteli. Tak nech si ma teda liečia, otočila som sa na bok, ktorý ma však ešte bolel, tak som znovu zasyčala a prevrátila sa na druhý. Viečka sa mi trochu chveli, keď som oči držala zatvorené, ale veď ja som sa predsa chvela skoro stále. Proste normálka...

2.

S Filipom som sa zoznámila náhodou. Nebola to teda až taká náhoda, lebo s kamarátkou sme často labzovali a bola tu určitá pravdepodobnosť, že ho stretnem. Ale tá pravdepodobnosť v ten večer bola taká minimálna, ako že sa uprostred zimy oteplí. Proste nám len došlo víno. Vonku mrzlo a my